

Sygn. akt VI P 67/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bartosz Szałas

Protokolant: protokolant sądowy Emilia Bonk

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2023 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w W. – G.

o dodatek służbowy

1. zasądza na rzecz powoda P. B. od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w W. – G. tytułem dodatku służbowego za miesiące styczeń 2023 roku i luty 2023 roku kwotę 640,00 zł (słownie: sześćset czterdzieści złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:
 - a. od kwoty 320,00 zł (słownie: trzysta dwadzieścia złotych 00/100) od dnia 3 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - b. od kwoty 320,00 zł (słownie: trzysta dwadzieścia złotych 00/100) od dnia 2 lutego 2023 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza na rzecz powoda P. B. od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w W. – G. kwotę 202,50 zł (słownie: dwieście dwa złote 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa koszty poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania;
4. nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności w całości.

Sygn. akt VI P 67/23

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 stycznia 2023 roku (data na kopercie) powód P. B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w W. – G. kwoty 320,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 3 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty tytułem niewypłaconego dodatku służbowego. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany obniżył mu dodatek służbowy pomimo braku zaistnienia pozwalających na takie działanie przesłanek.

(pozew – k. 1 – 4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 stycznia 2023 roku Sąd nakazał, aby pozwany wypłacił na rzecz powoda żądane przez niego kwoty w terminie 14 dni, albo w tym terminie wniósł do Sądu sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 14)

Pismem z dnia 14 lutego 2023 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podał, że nie obniżył dodatku służbowego powoda, ale ustalił jego wysokość na nowo.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 17 – 18)

Pismem procesowym z dnia 3 kwietnia 2023 roku powód zmodyfikował swoje roszczenie, wnosząc o zasądzenie na jego rzecz łącznie kwoty 640,00 zł z odpowiednio liczonymi odsetkami.

(pismo procesowe z dnia 03.04.2023r. – k. 37)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 28 marca 2022 roku pracodawca ustalił powodowi uposażenie zasadnicze w kwocie 3.712,00 zł, dodatek za wysługę lat z dniem 10 marca 2022 roku w kwocie 928,00 zł, dodatek za stopień w kwocie 1.738,00 zł oraz dodatek służbowy w kwocie łącznie 1.336,00 zł, w tym 920,00 zł na podstawie §6 pkt 1 rozporządzenia i 416,00 zł na podstawie §6 pkt 2 rozporządzenia. Pismem z dnia 22 grudnia 2022 roku dodatek określony na podstawie §6 pkt 1 rozporządzenia został powodowi ustalony na kwotę 600,00 zł, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2023 roku, jednocześnie wskazano, że nowe ustalenie dodatku pozostaje w związku z brakiem dyspozycyjności powoda. Powód nieprzerwanie od 25 listopada 2022 roku do końca swojego zatrudnienia w pozwanym przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód zakończył pracę w pozwanym z dniem 24 lutego 2023 roku. Powodowi dnia 1 listopada 2022 roku został nadany stopień majora.

(dowód: pismo z dnia 28.03.2022r. – k. 6, pismo z dnia 22.12.2022r. – k. 7, nadanie stopnia majora – k. 9, zeznania powoda P. B. – protokół rozprawy z dnia 19.05.2023r. od 00:04:51 do 00:18:44)

W 2022 roku powód przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach od 14 stycznia do 2 lutego, od 4 października do 24 października i od 24 listopada do końca tego roku. W 2023 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 1 stycznia do końca swojego zatrudnienia, czyli do 23 lutego 2023 roku.

Powód rozpoczął leczenie w styczniu 2022 roku, wówczas upadł na schodach wychodząc do pracy i od tego czasu leczył uraz kręgosłupa. Powód w listopadzie 2022 roku powiedział, że przechodzi na zaopatrzenie emerytalne i zaraz potem od 24 listopada 2022 roku poszedł na zwolnienie lekarskie, które trwało już do końca jego zatrudnienia. W październiku 2022 roku miał on zwolnienie lekarskie ze względu na grypę. Pozostałe zwolnienia dotyczyły urazu kręgosłupa i dyskopatii. Przed ostatnim długotrwałym zwolnieniem lekarskim z listopada 2022 roku nie było zastrzeżeń do pracy powoda. Nieobecność w pracy funkcjonariusza może mieć duży wpływ na pracę pozostałych funkcjonariuszy, powód sam zastępował nieraz nieobecnych w pracy kolegów.

(dowód: notatka z dnia 3.03.2023r. – k. 35, zeznania powoda P. B. – protokół rozprawy z dnia 19.05.2023r. od 00:04:51 do 00:18:44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania przez strony oraz w oparciu o zeznania powoda P. B., które zostały uznane przez Sąd za wiarygodne w całości, znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a strona pozwana nie zaoferowała dowodów podważających ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda o zapłatę dodatku służbowego.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2022r., poz. 2470) z tytułu służby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie. Z kolei art. 57 ust. 1 tej ustawy mówi, że uposażenie to składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia zasadniczego o charakterze stałym. Wśród tych

dotatków znajduje się dodatek służbowy (art. 58 ust. 1 pkt 3 ustawy o Służbie Więziennej). Szczegółowo kwestie dotyczące dodatku służbowego reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2022 roku w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia zasadniczego funkcjonariusza Służby Więziennej (Dz. U. z 2022 roku, poz. 663). Zgodnie z jego §5 ust. 1 pkt 2 przy ustalaniu wysokości dodatku służbowego uwzględnia się prawidłowe wykonywanie obowiązków służbowych, w szczególności inicjatywę i samodzielność w realizacji zadań służbowych, terminowość i efektywność podejmowanych działań, posiadane kwalifikacje i umiejętności wykorzystywane na zajmowanym stanowisku, a także powierzenie nowych lub dodatkowych obowiązków służbowych lub wystąpienie innej istotnej zmiany warunków służby związanej ze zwiększeniem obowiązków, wymagającej zaangażowania funkcjonariusza w wykonywanie zadań służbowych. Zgodnie z §6 tego rozporządzenia dodatek służbowy składa się z części ustalonej na podstawie §5 (§6 pkt 1 rozporządzenia) oraz może składać się z części ustalonej zgodnie z zasadami realizacji podwyżki uposażeń funkcjonariuszy od 1 stycznia 2022 roku której wysokość nie może przekroczyć kwoty 416 złotych (§ 6 pkt 2 rozporządzenia). Z kolei zgodnie z §7 ust. 1 tego rozporządzenia dodatek służbowy można obniżyć w razie zmiany lub ustania przesłanek, o których mowa w §5 ust. 1 i 2.

W ocenie Sądu §5 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie dodatków o charakterze stałym nie wskazuje przesłanki w postaci nieobecności funkcjonariusza w pracy w związku z jego zwolnieniami lekarskimi, jako pozwalającej na zmianę jego dodatku służbowego. Nie są dla Sądu przekonujące twierdzenia pozwanego, że nie doszło w tej sprawie do zmiany wysokości dodatku służbowego, ale do ustalenia jego wysokości na nowo, bowiem w istocie doszło do jego zmniejszenia. Rozporządzenie przewiduje możliwość obligatoryjnego lub fakultatywnego zmniejszenia dodatku służbowego (§7 rozporządzenia) i dopiero spełnienie się wskazanych tam przesłanek pozwala na takie działanie ze strony pracodawcy. Nie można więc zaakceptować forsowanego przez pozwanego poglądu, jakoby doszło do ustalenia na nowo wysokości dodatku służbowego, ponieważ w istocie stanowiłoby to obejście przepisów wyraźnie wskazujących sytuacje umożliwiające obniżenie tego dodatku. W takiej sytuacji bowiem bez spełnienia tych przesłanek pracodawca zawsze mógłby obniżyć dodatek służbowy, powołując się po prostu na jego ponowne ustalenie, obchodząc tym samym przesłanki wskazane w rozporządzeniu. Wobec powyższego działanie pracodawcy należy uznać za obniżenie dodatku służbowego, a nie za ustalenie jego wysokości na nowo.

Wobec powyższego, aby takie zmniejszenie dodatku było usprawiedliwione pozwany powinien powołać się na zaistnienie przesłanek z §7 ust. 1 lub 2 wspomnianego rozporządzenia. W niniejszej sprawie nie zaistniały żadne przesłanki obligatoryjnego obniżenia dodatku z §7 ust. 2, wobec tego pozostaje jedynie kwestia rozstrzygnięcia, czy doszło do spełnienia przesłanki z §7 ust. 1, czyli do zmiany lub ustania przesłanek, o których mowa w §5 ust. 1 i 2. Z kolei w §5 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia wyraźnie wskazano, że przy ustalaniu wysokości dodatku służbowego uwzględnia się: prawidłowe wykonywanie obowiązków służbowych, w szczególności inicjatywę i samodzielność w realizacji zadań służbowych, terminowość i efektywność podejmowanych działań, posiadane kwalifikacje i umiejętności wykorzystywane na zajmowanym stanowisku, a także powierzenie nowych lub dodatkowych obowiązków służbowych lub wystąpienie innej istotnej zmiany warunków służby związanej ze zwiększeniem obowiązków, wymagającej zaangażowania funkcjonariusza w wykonywanie zadań służbowych. Jak widać z treści tego przepisu nie ma w nim mowy o braku dyspozycyjności funkcjonariusza związanego z jego zwolnieniami lekarskimi, na co powoływała się strona pozwana. Sąd miał na uwadze, że pozwany nie wykazał, aby doszło do jakiejś zmiany w wykonywaniu obowiązków przez powoda, co nie jest zaskakujące w kontekście tego, że w ogóle on obowiązków nie wykonywał, bowiem nie był obecny w pracy. Tym bardziej nie wystąpiły okoliczności związane ze zwiększeniem jego obowiązków. Należy podkreślić, że rozporządzenie nie przewiduje przesłanki dotyczącej obecności funkcjonariusza w pracy i jego frekwencji, a tylko taka przesłanka, w wyniku jej zmiany, mogłaby uzasadniać powołanie się na nieobecności powoda przy zmniejszeniu mu dodatku służbowego. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że kwestie nieobecności funkcjonariusza w pracy ustawodawca rozwiązał odmiennie, nie przewidując możliwości zmniejszenia mu w związku z tym dodatku służbowego, ale po prostu wskazując na obniżenie całego jego uposażenia do 80% w czasie nieobecności w pracy w związku z chorobą, o czym mówi wprost art. 60c ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej. Nie ma więc żadnego powodu, aby przypisać ustawodawcy nie wyrażoną nigdzie *expressis verbis* chęć uznania nieobecności w pracy spowodowanej chorobą również za przesłankę mogącą wpływać na obniżenie dodatku służbowego na mocy przepisów rozporządzenia, poza ustawowym obniżeniem całego uposażenia do 80% jego wymiaru. Mając na uwadze

powyższe, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek pozwalających na zmniejszenie dodatku służbowego powodowi, a tym samym powództwo jest zasadne, Sąd orzekł więc jak w sentencji wyroku.

Sąd miał również na uwadze, że w toku postępowania wezwał pozwanego do nadesłania pełnomocnictwa udzielonego nie przez Skarb Państwa, ale przez sam Areszt Śledczy. Jednak w rzeczywistości pozwanym w niniejszej sprawie powinien być właśnie Skarb Państwa, a nie samodzielnie jednostka organizacyjna w postaci Aresztu Śledczego (tak też SN w wyroku z dnia 2 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III PK 85/13). Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że powód prawidłowo oznaczył w pozwie pozwanego, właśnie jako Skarb Państwa, również sprzeciw od nakazu zapłaty został wniesiony w imieniu Skarbu Państwa i takie też pełnomocnictwo od Skarbu Państwa zostało do sprawy złożone. Wobec tego, aby naprawić proceduralny błąd Sąd na rozprawie poprosił pełnomocnika o przedłożenie stanowiska pozwanego określanego jako Skarb Państwa, po czym pełnomocnik podtrzymał stanowisko prezentowane do tej pory w sprawie. Należy więc uznać, że pomimo pomyłki Sądu na etapie sprawdzania braków pełnomocnictwa dołączonego do sprzeciwu od nakazu zapłaty, została ona naprawiona w toku postępowania i ostatecznie stanowisko charakterze strony pozwanej zajęł Skarb Państwa, sam wyrok też został wydany przeciwko Skarbowi Państwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 KPC oraz §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz. U. z 2018r., poz. 265), zasądzając na rzecz powoda od pozwanego kwotę 202,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa w całości koszty poniesione tymczasowo w toku postępowania przez Skarb Państwa, mając na uwadze, że po stronie pozwanej, czyli stronie przegrywającej, występuje Skarb Państwa, który jest ustawowo zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd na podstawie art. 477² § 1 KPC nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w pkt 1 w całości mając na uwadze, że zasądzona na rzecz powoda kwota jest niższa od jego miesięcznego uposażenia.